

NELE TIIDELEPP

Portfoolio
Eesti Kunstiakadeemia
Vabade kunstide teaduskond
Installatsiooni ja skulptuuri õppetool
2020

EKA

CV

Nele Tiidelepp
sündinud 1998 Tallinnas
nelemarie.tiidelepp@gmail.com

Haridus

2017-... Eesti Kunstiakadeemia, installatsioon ja skulptuur, BA
2016-2017 Tartu Ülikool, Kirjandus-ja kultuuriteaduste osakond, teatriteadus
2013-2016 Hugo Treffneri gümnaasium

Isiknäitused

2020 "Keha mõtleb end konkreetse paika ja minevikku, aga ka mitmesse paika ja olevikku", Tartu Kunstimuseum(programmiväline), Tartu
2020 "This is water" (Joel Väliga), Vent Space projektiruum, Tallinn
2019 "Cultural definition island" (Johannes Luigega), SIIL galerii, Veneetsia
2019 "SIIL prize autahvi avamine" (Johannes Luigega), Vitriinigalerii, Tallinn
2019 "SIIL Prize nominentide näitus" (koos Johannes Luigega), Vent Space, Tallinn

Rühmanäitused

2020 EKL kevadnäitus, Tallinna Kunstihoone
2020 "Skulpakuu II part2: Stationary movement", Sous Échelle, Brüssel
2019 "Kalle", ISFAG, Tallinn
2019 "MAAILMA KÕIGE SUUREM EKA GALERIIS EKSPONEERITUD TEOS" (rühmitus PRIIT), EKA galerii, Tallinn
2018 "Filtrum", vana EKA galerii, Skulpakuu raames, Tallinn
2018 Noore skulptori preemianäitus "Olevik kui tundmatu", EKA galerii, Tallinn
2018 "Viies jääaeg enne kolmandat maailmasõda" (rühmitus PRIIT), kultuuriklubi Üheteistkümnes, Tartu
2018 festival Toortuumik, Virtsu
2018 "Sealt võib linna või tagasi ka jala tulla", Pebre tänav, Tallinn
2018 "Kohatu", korter Raua 45-10 rühmitus PRIIT, Tallinn

Minu kunstnikupraktika tõukub spontaansetest reaktsioonidest keskkonnale ja materjalidele. Kuna olen olnud seotud ka teatri ja kirjandusega, esineb mu töödes tihti poeetilisust, kirjanduslikke elemente ja lugude jutustamist. Käegakatsutav aines muutub tegelaseks ruumilise kompositsiooni laiavas narratiivis. Töötan eri meediumitega nagu tekst, video, skulptuur ja installatsioon. Oluline on materjalide kontseptuaalne analüüs skulptuuri vaatenurgast ja nende kultuuriline kontekst.

Mind huvitab argielu kirjanduslikkus, mälestuste moondumine ajas ja ruumide kasutamine ja kujundamine. Hilisemates installatsioonides on oluline objektide ja materjalide kristalliseerumine mälus. Kasutan sageli originaalteksti. Vahel otsin väljendust spontaansetele, kaootilisele mõttevoolule, teinekord on tekst abivahend vaataja mõtte juhtimiseks. Tekst ja joonistus on minu loomingus kõige vahetum materjal.

“TEMA”

kips, tekstiil, puit, kahhelplaadid, projektsioon
juhendajad: Taavi Talve, Taavi Piibemann
2020

(bakalauerusetöö)

“Tema” on tuba, kust keegi on lahkunud. Ruum, mis põhineb mälestustel ja muljetel. Sarnaselt kirjanikule, kes loob tegelase põhinedes fragmentidel enda elust, olen loonud installatsiooni, mida asustab üks keha ja teadvus, mis minul aga ei ole mina.

Puutuvad kokku magamistuba, vannituba ja meri. Tegelane kasutab neid jättes endast jälgi. Kujutan hetketi kõrgenevat tähelepanu. Seosed tekivad läbi materjalide, objektide ja nende koosluste viivad läbi kaootilise mõttevoolu teise aega, teistesse kohtadesse.

Vaatamise, privaatsuse ja vaataja-vaadatav, autor-tegelane teljel tekib teatri ja performatiivsete kunstide paralleel. Loodud olukorras on eemaldatud näitleja otsene kujutis. Vaataja oma pilgu ja kehalise kohaloluga aktiveerib selle ruumi.

Puitpõranda sooniline pind palja jala all. Diivani hõrk vetruv
tagasipõrge kehale. Vaiba libisev kindlameelsus.

Laisk hommik, ärgas pärastlõuna, ööks mahenev loojak.
Puisse tooli jala krõõtsatus vastu köögi põranda plaaditud
pinda. Laudlina hõtkumine vastu kohvitassi glasuurimata
põhjarõngast.

Suka libisemine üle sääre. Pehmed sokid, mis embavad hellalt ja
pingulduvad ümber karedaks kõnnitud jalataldade.

Kamm, mis libiseb vilinal üle kahuste juuste.

Liigutus, mida iga keha peab läbima. Liigutuste jada, mida iga
keha teeb enda moodi.

installatsiooni saatev tekst

“Keha mõtleb end konkreetse paika
ja minevikku, aga ka mitmesse paika ja
olevikku”

Installatsioon, kips, tekstiil, puit
juhendaja: Tõnis Saadoja
Tartu Kunstimuuseum
2020

Projekti lähtepunkt oli abstraktsus. Mittekujutav skulptuur justkui viitab alati kehale, on väga kehaline, ainult see, mida keha saab teha. Minu jaoks joonistamise funktsioon on harjutamine. Millegi läbi tegemine, enne, kui see muutub reaalse maailma osaks. Installatsioonis eksponeeritud joonistustes kasutasin ainult joont. Ühte ja sama kriipsu sadu, tuhandeid kordi korrates tekkisid pinnad. Samamoodi võib mõtestada kangast kui ühest joonest, niidist või lõngast läbi korduse moodustunud pinda.

Lähtusin kehast ja riietest. Keha loomulikkuse ja ebaloomulikkuse vahelisest piirist ja suhtest. Et jõuda abstraktsuseni, oli vaja need osad üksteisest eemale viia. Sellise liigutuse läbi ei kadunud tähendus, vaid valitud fragment, näiteks jalg, torso, krae või varukas oli eraldatud esmastest seostest reaalse maailmaga. Vormid, mis olid lõpptulemuseks, säilitasid oma kehalise olemuse: jõu, pinge, liikuvuse. Keha kujutamises ja nende materjalide kasutusviisis on ka viide igapäevasusele ja argipäevasusele. Valitud kujundikud situatsioonid ja materjalid on harjumuspärased. Keraamilised kahhelplaadid, puuvillane tekstiil, puit... Isegi abstraheerituna ja moonutatuna on nad tuttavlikud. Ei teki võõristust, vaid käivitub mälestus tegevusest, mis on nii tavaline, et hetk pärast selle toimumist on see juba unustatud.

fotod: Taavi Piibemann

“Paar võimalikku tulevikku ja minevikku”

Foto, digijoonistus, video

skulpablog.tumblr.com

2020

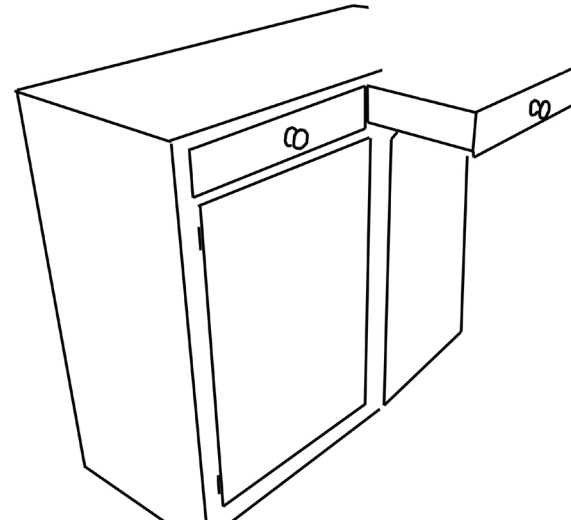
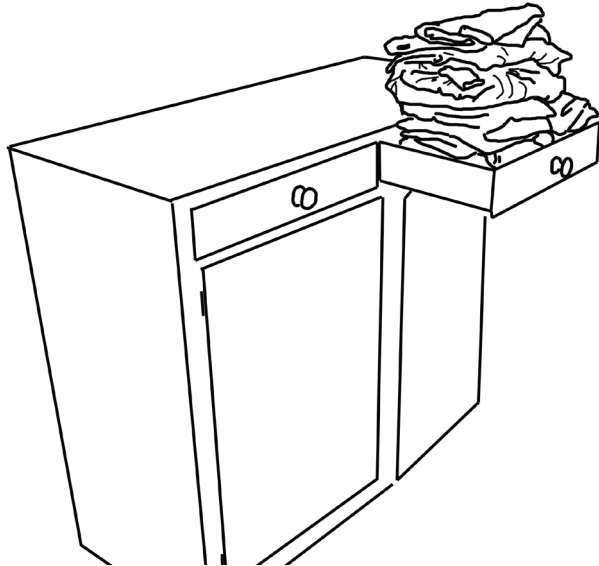
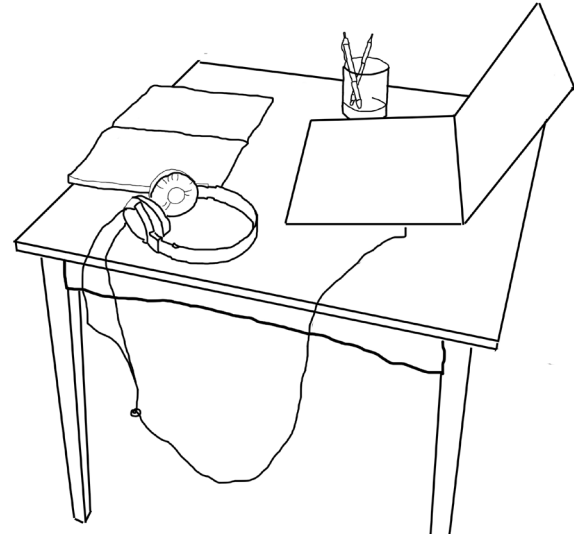
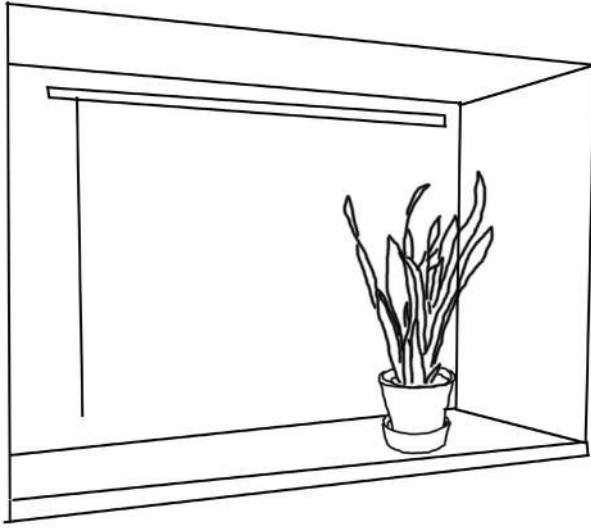
Koroonakriisist tulenevalt esitlesime kursusetöid interneti-keskkonnas.

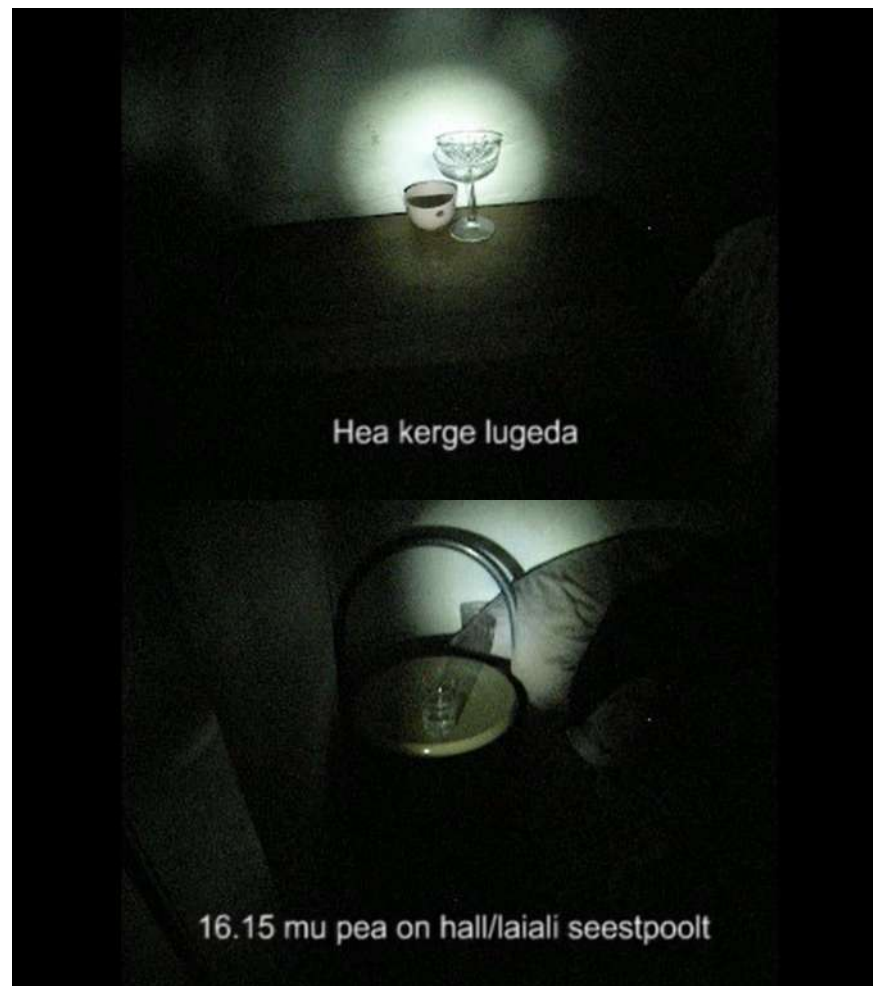
Põhiteemaks valisin liikumise ja liikumise piiratuse, ärevuse, mis tekib, kui keha on paigal ning võimetuse haarata(kogeda) hetke, inimest, pilti, kujutist.

Videos kasutatud tekst on kirjutatud koroonakriisi alguses, kui viibisin Belgias näitust tegemas. Sel hetkel ei olnud veel päris selge, kuidas sündmused lahti rulluma hakkavad. Kogu reis tipnes sellega, et pidime plaanitud näituse ära jätma ja varem koju sõitma. Olukord eskaleerus ootamatult kiiresti. Mingis mõttes oli see tekst prohvetlik.

Kodus vanade fotodega töötades tekkis aegamisi tähendus: ma igatsesin sinna tagasi. Igatsesin liikumist.

Fotoseeria oli tehtud Tartus möödunud sügisel. Telefonikaamera jäi kogemata tööle ja tegi järjest pilte. Liikusin üle tee ja tagasi. Pildireas salvestus ajaline ja füüsiline liikumine.

videostillid videost "Väike lugu persoonist kes elab
Kadrioru linnaosas 18-ruutmeetrises korteris"

videostillid videost "Ma olen närviline"

“This is WATER”

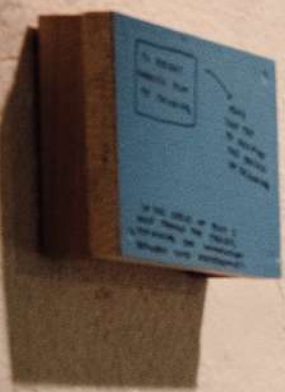
installatsioon, tekst, heli
Vent Space projektiruum
koos Joel Väliga
2020

Oled kasvanud uue hapruseni. See on kena ja sa ei saa öelda, miks sa tahtsid tulla üksi, ja päris tõsiselt sa võib-olla ei tahtnudki üksi tulla, nii et nad on siin. Roni üles ja tee see ära. Sel on oma rütm. Nagu hingamisel. Nagu masinal. Varjusüsteem on tohutu, väljaveninud, ühele küljele kaldu ning eraldub tornist õhtuselt terava nurga all. Hoia kõvasti kinni. Nüüd kus sa kõrgustes oled, võid kõike näha. Nüüd oled sa torni varjust kõrgemal. Kuula. Nagu kivi kaevu. Rütm tundub toimivat pimesi. Kui kõik osutub teistsuguseks, siis peaksid sa saama aega mõelda. Kaks hajusat tumedat ovaali. Need on jäänud kõikidest inimestest, kes on läinud enne sind. Lõhnab kloori iselaadne õis. Sa näed kogu seda keerukat värki, sinist ja valget. Seda nimetavadki inimesed vaateks. Hei. Hüppelaud noogutab ja sina lahkud.*

* Interpretatsioon David Foster Wallace'i lühijutust “Igavesti kõrgustes”

fotod: Joosep Kivimäe

TO FOREPLAY
DRAMATIC PLAY
BY THINKING

→ TEXTS
THAT TRY
TO DESCRIBE
THE PROCESS
OF THINKING

IN THE SPIRIT OF TEXTS I
HAVE THROUGH THE PROCESS,
EXPLAINING THE LOGIC/QUESTION
BETWEEN SOME REFERENCE/ET

I STARTED TO PLAY WITH THE NOTION
OF BREAKING THE FOURTH WALL

ESTABLISH AN INVISIBLE BARRIER

WHEN THE PERFORMER DENIES
ANY OF THE CONTRARY

THE NONEXISTENT
IS SOMEWHAT
CONTRADICTORY

IT IS JUST ABOUT
CLEAR

WHERE AND WHEN THE
AUDITORY SPACE IS CANCELLED

ABOUT EXISTING IN A CONTEXT

I DON'T WANT TO GET SLOPPY
AND I STILL FEEL THE SMELL
OF WINTER
OF BOATS
OF BURNING HOUSES
AND I DON'T WANT TO GET SLOPPY
IN THE MORNING
I DON'T WANT TO GET SLOPPY
IN THE EVENING
WITH BEER AND WINE

IT'S FUNNY HOW FAST THE FEELINGS GO
WHEN I LOOK AT IT NOW

“Etüüd kriimustusest”

installatsioon, kips, koormarihmad, euroalus

juhendajad: Jass Kaselaan, Art Allmägi

EKA Galerii

2019

Installatsiooni keskmeks modelleeritud autoportree, mille vorm on poolenisti avamata. Ta on pingul koormarihmaga kinnitatud euroalusele. Esiplaanil ripuvad ühes koormarihma otsas jalad, teises pea, tagaplaanil on eksponeeritud modelleerimise protsessi vahepeal, ning pärast protsessi lõppu kahjustunud savist võetud vormid. Keskendusin ideele poolikusest ja valmis, viimistletud kujust.

Savi on looduslik. Seda saab otse maa seest välja kaevata ja sellisel meetodil on skulptorid töötanud aastatuhandeid. Kips on on järgmine samm. Vaheetapp enne kui kujust oleks saanud mõni päris materjal, näiteks marmor. Protsessi ajal mõtlesin palju nende materjalide nõrkuse, tugevuse peale.

“Etüüd kriimustusest” ongi etüüd. Ta on sketchidest, visuaalsetest uitmõtetest välja kasvanud installatsioon, mida võib võtta ka kui mingite harjutuste läbi tegemist.

“Mere ääres”

installatsioon, tekst, trükk

ISFAG

2019

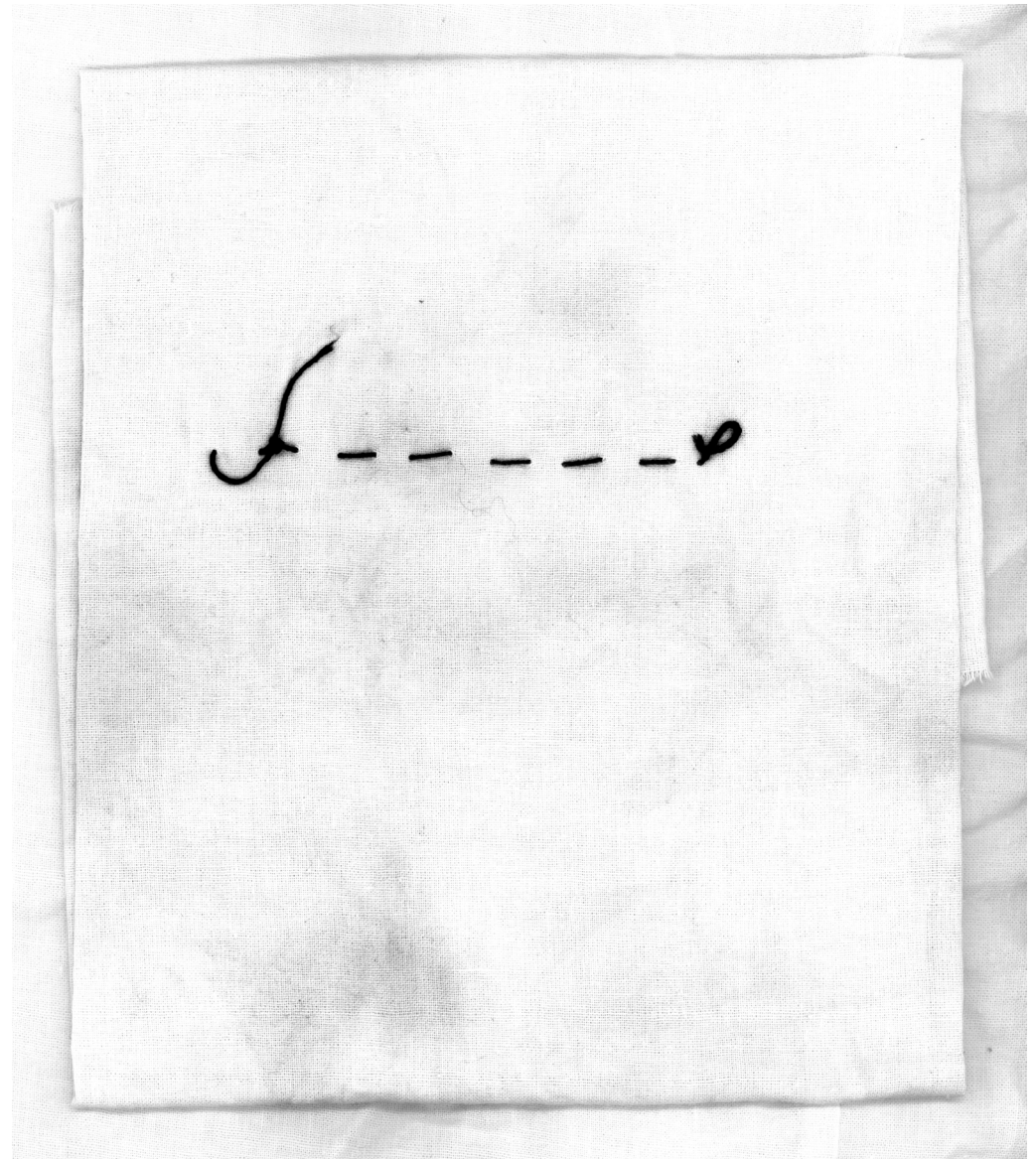
ISFAGis esitletud luuletus ja installatsioon oli osa näitusest, mis tõi kokku poole aasta jooksul tekkinud sõpruskonna. Kohtusid tudengid eestist, ja vahetusüliõpilased, kes olid eestis vaid lühikest aega. Seetõttu on ka luuletuses tunda nurkrust, nostalgilist igatsust aja järele, mida pole kunagi olnud. ISFAGi post-apokalüptilise õhustik lisas subjektiivsele meenutuse ajaloolise, monumentaalse ja monoliitse kihistuse.

Sometimes i take the keys
from the side
I know that next time i will forget
it hasn't happened for a long time
I am already used to it

on the seaside we meet
being raised on a nostalgia
of belonging somewhere
flight in between moments
a moment in between all the flights

a single blink turns day into night
a single image
of home
fades
were all raised on someone else's nostalgia
never had i experienced something other than absence

we live yesterday
everyday everyday everyday

rühmitus SIIL
"Kultuurilise määratluse saar"
aktsioon
Veneetsia
2019

Rühmituse SIIL uue kunstigalerii SIIL Gallery avamine oli aktsioon Veneetsia biennaali ajal Arsenale praamipeatuse juures kanali ääres. Galerii esiprojektiks oli Johannes Luige ja Nele Tiidelepa näitus "Kultuurilise määratluse saar". Avamisele olid kutsutud kõik kohalikud ja bienaalikülastajad, pakuti veini.

SIIL gallery avamine

“Desire path”

performance

juhendajad: Taavi Talve, Taavi Piibemann

2019

Ühest kohast teise on tõstetud funktsionaalne objekt. Teerada, mis oli inimeste poolt loomulikult sisse kõnnitud, asetati uude asukohta, kus objekt kaotas oma funktsionaalsed omadused ja omandas uued, esteetilised ja visuaalsed kvaliteedid.

“Desire path” kavand

performance'i esimene osa: mõõtmine

performance'i teine osa: teeraja uude kohta üle kandmine

“Mida teha päikeselaigus”

Heli

Juhendaja: Bjarki Bragason

Kreenholmi manufaktuur

video link:

<https://vimeo.com/414449993>

2019

Nädalase suvepraktika raames Narvas ja Kreenholmis saadud kogemustel põhinev tekst oli loodud vabadel assotsiatsioonidel kirjutades. Luuletus kõlas publikule endises Kreenholmi tekstiilitehases.

I walk

it is a stranger
who smiles from there
the pavement
tries to kidnap
my favorite sunspot
and I hate it in exchange

the blinks of my eye
become one with the insects

my unnatural body
rots

besides all this
nothing had ever happened

morning starts
to stretch itself out of
a cup of coffee

the privileged city dogs
and cats
hide themselves
behind every lost hour

and they have never
had the feeling of running back home

as the moss peeks
between the stones
at the sky
the banter goes on

it is suddenly silent
it is the silence of when everything has already been.

õmblusruumis lindistuselt kõlanud luuletus

publik kreenholmis
fotod: Inger-Liis Heinsoo

“Kadunud sõdur”

Video 5'2”

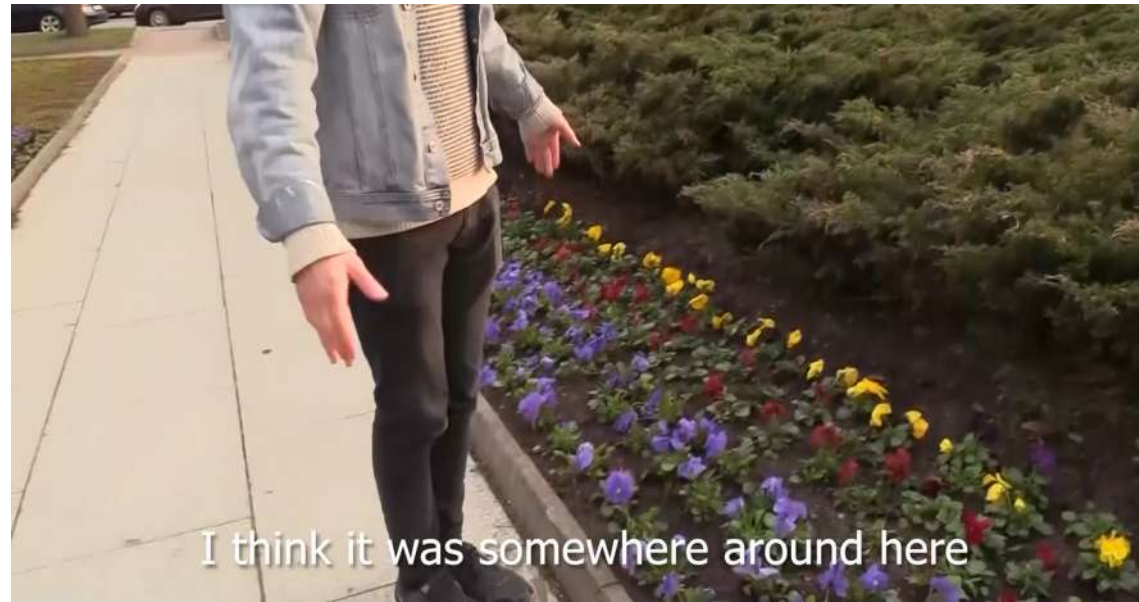
Juhendaja: Paul Kuimet

link: <https://vimeo.com/414731251>

2019

Iga uus võim demonstreerib oma üleolekut eelmise suhtes eemaldades linnpildist vana ideoloogiat kandvad monumendid.

Minu generatsiooni mälust on kadunud täpne asukoht, kus asus pronksõdur alias Aljoša alias Tallinna Vabastajate monument. Videos püüan läbi erinevate infoallikate taas konstrueerida Tõnismäe haljakul asunud kuju lugu. Monumentaalne ajalugu kahaneb subjektiivseks, isiklike (aja)lugude ja mälu(aukude) rägastikuks.

I think it was somewhere around here

you can't see Aljosha here

videostillid

**“Ma tahan et see, mida ma öelda tahan,
oleks ütlematagi selge”**

Installatsioon, kips, A4 paber, kiudlaastplaat, puit

Juhendaja: Tõnis Saadoja

2019

Kompositsioon puidu, kipsi ja A4 paberiga. Idee A4 paberist kui mingist fundamentaalseid osi inimest ja kaasaegset elu kirjeldavast formaadist - selle suurus lähtub inimese kehast, selle tekstuur ja koostis lähtuvad ja viitavad otseselt korporatiivsele maailmale. Need kaks vastandlikku elementi moodustavad koosluse, mis tekitab küsimusi, kuid samas vastab neile iseendaga. Paberivirna negatiiv on eksponeeritud paberivirna kõrval.

"Katarsis"

Video 4'37"

juhendaja: Raul Keller

2018

"Katarsise" tegelased on noored tudengid, kes peavad pärast pikka loengupäeva pidu. See ei ole millegi konkreetse tähistus, vaid rutiinne jooming. Dokumentaalkaadrid portreerivad igapäevaelu traagilist melanhooliat. Tudengite pidu on ülev, robustne, lõbus ja kurb ühteaegu. Kõik, mis juhtub, on spontaanne, lustakas ja juhuslik.

videostillid

rühmitus SIIL
“SIIL prize”
Vent Space projektiruum
Vitriinigalerii
2019

“SIIL prize” oli rühmituse SIIL kaheosaline aktsioon-näitus.

Väljapanek koosnes videotest, kus nomineeritud kunstnikud kirjeldasid, miks just nemad peaksid võitma SIIL prize'i, vastasseinas rippusid valimisplakati stiilis portreed, milleni juhatas teed punane vaip. Ruumi keskes asetses kuldne SIIL, mis oli mõeldud SIIL prize tulevasele võitjale. Võitja poolt hääletamiseks pidi külastaja laskma sedeli valimiskasti. Viimases ruumis paiknes kiri, mis külastaja sisenedes süttis, “ART IS PRESENT”. Avamisel võtsid sõna nominendid ning meeldejääva kõne pidas Vent Space projektiruumi meeskonnaliige Silvia Sosar.

Vitriinigaleriis toimunud perfomance'il esinesid SIIL prize esindaja Kertu Rannula ja Vitriinigalerii esindaja Marge Monko, auhinna andis üle tuntud eesti kirjanik ja menuka teose “Minu auhinnad” autor Maarja Kangro. Autahvel võitjate nimedega avati EKKM'i seinal. Külastajatele pakuti šampanjat.

fotod: Hans Jakob Väär

“Sinu kujulise auguga ruum”

Puit, heli, valgus

Vent Spce projektiruum

2018

Vent Spce projektiruumi Black boxi asetatud ruum oli katsetus mõtestada mälestusi, kogemusi, mida elatakse korduvalt läbi ja üle aastate tekib mingi filter, läbi mille me neid mälestusi liigitame headeks, halbadeks, neutraalseteks. Me unustame osi neist mälestustest ja taasloome neid, mis on kadunud.

Vent Space projektiruumi oli toodud(mälu järgi taasloodud) puitpõrand, aknakujuline valgusprojektsioon ning heli kõrvaklappidest.

Ehk see viib sind tagasi majja, kus sa elasid enne, kui kõik purunes. Aega, kus sa polnud mõistnud, et su vanemad on inimesed, naine ja mees, enne, kui nad on su ema ja isa. Ühte ehk paljudest või vähestest kevadetest, mis sai sulle osaks seal veeta. Ehk see viib sind tagasi päeva, mil oli juba piisavalt päikest, et lund esimeseks, peaaegu märkamatuks kevadelõhnaks sulatada. See päev võis olla su vanema venna 13. sünnipäev, kellega sa hiljem väga lähedaseks said, aga kellele sa tol ajal alt üles vaatasid. Ehk meenub sulle veider pilk ta silmis, mida sa enne täheldanud polnud, mida sa ei mõistnud ja mis hirmutas sind. Ehk mõtled sa nüüd, kuidas sa seda kõike mäletad, kõiki neid tähtsusetuid, ometi nii paljuütlevaid detaile. Aga sa mäletad. Ja sa koosned neist. Sinu vanema venna sünnipäeva hommik ja päikeselaigud köögi põrandal, kuidas valgus oli külmast soojaks muutunud ja su venna pilk, kui ta sinu poole vaatas, mitte kordagi liiga pikaks, põrandad, mis olid veidi kollakad, veidi pruunikad, aknad, millele kunagi kardinaid ei pandud, puud, mida aknast näha võis, köögilaud, mis siiani su vanemate kodus on, süsimust ahi, mis põles ja kuidas võid paljaste jalgadega tunda kontrasti sooja ja külma vahel päikeselaikudes. Kuidas need kollased ruudud moodustasid mustri, rütmi vaipadeta põrandal. Kuidas nüüd, tagasi vaadates ei suuda sa moodustada selget naratiivi sellest päevast, aga mingil põhjusel mäletad paari igavesti mõjusat detaili. Sa koosned sellest. Sellest muredast pildist su peas. See on su mälust peaaegu kadunud.

Sellel hetkede jadal ei ole heli. See on mässitud pehme, vaigistava teki sissse, mis kuidagi moodi karjub isegi kõvemini kui ükskõik milline igapäevaheli. Su mälus on visuaalid, millest sa ehitad päikeselaikude, oma venna silmade, köögi laua ja ahju ümbritseva.

tekst kõrvaklappidest

“Kunstnik residentuuris”

Performance

Juhendaja: Flo Kasearu

2018

Residentuur on eel-kunst. Midagi, mis toimub enne seda, kui eimillestki saab midagi ja luuakse väärtus. Galeriis ei pruugi vaataja nendest protsessidest mõelda. Kui, siis enamasti käegakatsutavast. Aga kust tulevad mõtted? Kas kõik ideed on maailmas olemas ning et neid kinni püüda, tuleb lihtsalt olla õiges hetkes, õiges kohas, õiges arengufaasis ja kõik seosed peavad klappima?

Kuidas kunstnik töötab? Kuidas toimub ruumi, situatsiooni mõtestamine? See teose loomise visuaalne kujutamine tekitab uusi küsimusi ka nähtamatute protsesside kohta.

Kui kunstnik on galeriis, kas teda võib siis kõnetada? Kas kui külastaja siseneb märgitud alale, võtab ta enesele mingi vastutuse? Residentuur tõstatab ka küsimuse etendava ja kujutava kunsti piiridest. Kui kunstnik on kohal, on tegu performatiivse aktiga, kui mitte, näeb vaataja laual jälge sellest, mis on olnud enne.

“Kunstnik residentuuris” räägib kunstnikuks olemisest, aga eelkõige enese sellena määratlemisest. See on deklaratsioon. Ühtlasi toimis teos ka Noore skulptori preemianäituse “Olevik kui tundmatu” logiraamatuna.

Fotod: Johannes Luik

“Elu parim pidu”

Valguskast, kuldkalaküpsised
2018

Tartus peetud grupiresidentuuri raames loodud teos on absurdistlik valguskast. Teos oli eksponeeritud Tartus ühes katusekorteris asuvas kultuuriklubis/salongis. Pärast näitust jäi kast sinna ja sulandus orgaaniliselt erinevate toimingute ja rituaalide osaks, mis seal toimusid. Ühes füüsilises objektis koondusid sisekujunduselement, valgusti tantsusaalis/strobovalgus, altar, kõnepukk, fotosein jms. Lause “elu parim pidu” sai nüüdseks hingusele läinud kultuuriklubi sloganiks.

Kultuuriklubi lõpuürituse teispooldusesse kaasa
panemise tseremoonia

foto: Johannes Luik

“Helikorje”

Heli, performance

Juhendaja: Henri Hütt

Koos Joost Van Duppeni ja Oula

Rytköneniga

2018

Koostöös kahe helikunstnikuga jälgisime Virtsu tuulepargis antropotseeni mõju, uurimuse käigus kogutud helimaterjali kasutasime uue kompositsiooni loomiseks. Keskkonnast saadud pilte kombineerides jõudsime tulemini, kus looduslike helide ning hiiglaslike turbiinide undamise segu joonistas helimaastiku.

Fotod: Henri Hütt

“Projektsioon üürikorteriis”

Installatsioon, grafoprojektor, äädikas, vesi, sool,
seep

korteri Kadriorus

2018

“Projektsioon üürikorteriis “ on kohaspetsiifiline grafo-projektsioon. Grafoprojektori klaasilt läbi valgustatud on eelmisest üürikuist maha jäänud (toidu)ained.

Olukord, mil eelmised üürikuist on ammu lahkunud ja uued peagi sisse kolivad, tekitab vaakumi, mis kutsub pinda uurima ja kasutama. Üürikorteri on ruum, mis ei soodusta sügavate sidemete ja emotsioonide tekkimist. Inimesed, kes siin elavad, ei jää siia kauaks. Järjekordse üürikuist lahkudes jääb temast alati midagi maha. Aura, energia, poolik pakk jahu, vanad portselantassid, kahtlase päritoluga puuklots jne. Need kõik hoiavad endas eelnevate omanike energiat, infot ja ajalugu.

fotod: Cristo Madissoo

“Sinine tere”

Installatsioon, videoprojektsioon

Juhendaja: Taavi Talve

2017

“Sinine tere” on inspireeritud Jean-Luc Godardi filmist, kus peategelane Pierrot le Fou värvib oma näo siniseks ja laseb end õhku.

Videoprojektsioonina on esitletud pilt nagu siniseks värvivast inimesest. Teoses väljendub enese kehtestamise motiiv läbi projektsiooni mastaapse asetuse: see langeb galerii seinale diagonaalis läbi terve ruumi ja võtab enese alla arvestatava osa galeriist. Projektsioon on suunatud läbi akna, mis viitab väljastpoolt tulijale, väljast sisse suunatusele.

videostill

“Kiri”

tekstiil, siiditrükk

juhendajad: Liina Siib, Marko Nautras

2017

“Kiri” on suurendatud siiditrükk spontaanselt kritseldusest, mis meenutab mulle mu isa käekirja. Lapse perspektiivist vaadatuna tunduvad täiskasvanute kirjutatud krõnksud ja jõnksud tõelise müsteeriumina, mis peidavad enda taga tähtsaid tähendusi.

[The page contains approximately 18-20 faint handwritten entries, mostly illegible due to fading.]

"10 portreed"
Fotoseeria, tekst
2017

"10 portreed" on kümnest autoportreest koosnev fotosari, mis on tehtud ajal, kui olin ülikoolist välja kukkunud ning igal uuel esmaspäeval ärgates teadsin, et mul ei ole terveks nädalaks ühtegi plaani.

Lõin endale ise päevakava ja kohustused. Üheks neist oli iseennast dokumenteerida läbi selle aja.

Seeria ajatelg vältab ühe kevade, mis algab täielikust teadmatusest, mida oma eluga teha, ning lõppeb otsusega uuesti ülikooli astuda. Pildiseerias kajastub muutus inimese välimuses, mis oletatavasti peegeldab inimese sisemisi arenguid.

Fotosid saatev tekst on päevikuvormis.

“23.mai 2017, teisipäev. Tartu, Kuperjanovi tn.

Kui käin (üli)koolis või tööl või kusagil, mis liigitub laias laastus kohustuse alla ning funktsioneerib mõtete summutajana, võib meeletut rõõmu, naudingut pakkuda tühipaljas puhkehetk. Hetk, kus ei pea otseselt ühtki kohustust täitma. Mulle pakub praegu naudingut just hõive. Teadmine, et järgnevad paar tundi loen ma raamatut ja rüüpan hommikukohvi, jalad aknalauale visatud. Sellest saab omamoodi rituaal, mõttelend. Olemine ühes kehas ja hetkes füüsiliselt, tegelikkuses aga selle mitte tajumine. Mõttega kusagil teises aegruumis viibimine. Aeg-ajalt tõstan pilgu ja mulle meenub, kus ja kes ma olen. Reaalsus lajatab mulle näkku. Mulle meeldib seda teha. Mulle meeldib see rituaal. Vahel pikendan seda kohvi võrra. Vahel, kui on aega, naasen sinna väikese pausi järel. See on ruum, kus tunnen end hetkel kõige kindlamalt. Tunnen, et olen tugev. Energiat ei välju mu kehtast. Kuulan aknast tulevaid hääli. Keegi taob. Keegi trimmerdab. Keegi vahetab sõnu ja lauseid. Aga mina olen selles hetkes ja tunnen pea füüsiliselt, kuidas aeg mööda voolab.”

“28.mai 2017, Tartu, Kuperjanovi tn.

Siin istudes on kuidagi nii raske uskuda, et kuskil käib vilgas elu. Kõik on nii vaikne ja rahulik. Mõni lind lendab kusagil, keegi kopsib midagi. Mõni auto vurab mööda. Nagu oleks klaaskuulis. Kõik toimub aegluubis.

Ma ei tea enam, mida ma tunnen. Olen tühi. Vaevu pinnal. Kuskil läks midagi kaduma. Süsteemi viga. Midagi on puudu. Ma loodan et see on paranemise teekond, mida ma dokumenteerin. Eesmärk on kaevuda, aga mul on tunne, et olen juba liiga sügaval. Siin on kõik abstraktne. Peaksin hoopis samm-sammu haaval ülespoole liikuma. Valguse poole. Tunneli lõpus peab see ju olema, kuigi ei pruugi alati paista.”

“12. juuni 2017, esmaspäev. Tartu, Kuperjanovi tn.

Tunnen, kuidas lahustun maailmasse. Kõike on nii palju olnud. Praegu on vaikus. Õnnis, õnnis, õnnis vaikus. Väikeste pausidega müras. Olen õnnelik nagu lilleõis.

Suur, meeletu sündmuste torm on möödunud. Istun aknal ja suitsetan. Nädala aja jooksul on juhtunud sama palju kui vahel terve kuuga. Olen siin ja kujutan ette, kuidas kõik oli... nii meeletu. Nii nii meeletu.”

